

Amăgirile finale ale lui Satana

Text de memorat: (Ioan 17:17)

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.”

Sabat după-amiază

Era una dintre acele dimineți superbe de septembrie, în Chicago. În timp ce soarele răsărea asupra Lacului Michigan și oamenii erau blocați în trafic, în drum spre muncă, pe autostrăzile Kennedy și Eisenhower, iar copiii porneau pe drumul spre școală, a început să circule o poveste înfiorătoare care a semănat frica în inimile locuitorilor orașului Chicago. Oamenii se îmbolnăveau îngrozitor și unii chiar mureau la câteva ore după ce luau pastile de Tylenol. În urma testelor, s-a dovedit că fiecare capsulă conținea cianură de potasiu, o otravă mortală. O persoană bolnavă mintal modificase compoziția medicamentelor. Nici până astăzi nu s-a aflat cine a făcut lucrul acesta.

După cum am văzut, Apocalipsa ne avertizează că „locuitorii pământului” vor bea o poțiune mortală, numită „vinul Babilonului”. Acestea sunt doctrinele și învățăturile false care, la sfârșit, vor duce la moarte. Totuși, lumea nu este lăsată fără antidotul, protecția, împotriva acestei otrăvi spirituale: cele trei solii îngerești.

În studiul din această săptămână vom continua să analizăm nu numai amăgirile Babilonului, ci și planul lui Isus de a ne salva din ele și din moartea pe care, altfel, ar aduce-o asupra noastră.

Duminică, 28 mai

Calea care-i pare bună omului

În contextul zilelor din urmă, Isus a rostit o avertizare plină de putere: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni ca să înșele, dacă ar fi cu putință, și pe cei aleși” (Marcu 13:22). Cine sunt „cei aleși”? Mai târziu, El spune: „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31). Un pic înfricoșător, nu-i așa, când amăgirea zilelor din urmă va fi atât de mare încât până și cei aleși vor fi în pericol să fie înșelați?

1. Citește Apocalipsa 12:9. Pe cine înșală Satana? Cum înțelegem aceste cuvinte?

Apocalipsa 12:9

9 Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Evident, în zilele din urmă Dumnezeu va avea niște oameni credincioși, așa cum a avut de-a lungul secolelor. Totuși, exprimarea de aici arată cât de larg răspândită este amăgirea lui Satana.

2. Ce avertizare puternică avem în Proverbele 14:12?

Proverbele 14:12

Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.

Oamenilor li se spune adeseori să își urmeze conștiința pentru a hotărî singuri ce este corect și ce este greșit, ce este bine și ce este rău, și să trăiască în consecință. Dar Scriptura spune că suntem toți păcătoși, toți stricați (Ieremia 17:9, Romani 3:9-18), așa că încrederea în propriile sentimente este o modalitate aproape garantată ca, mai devreme sau mai târziu, să înțelegem greșit sau chiar să greșim. Mult rău a fost făcut de-a lungul vremii de către oameni care au fost convinși de dreptatea cauzei lor – oameni care au urmat calea care li s-a părut bună.

În schimb, noi trebuie să ne cufundăm în Cuvântul lui Dumnezeu și, din Cuvântul Lui, atunci când ne predăm Duhului Sfânt, să deosebim adevărul de rătăcire și binele, de rău. Lăsați în voia rațiunii noastre sau chiar a sentimentelor noastre, putem cădea foarte ușor pradă amăgirilor lui Satana.

Gândește-te la exemple de oameni care au acționat pe baza a ceea ce au crezut ei că este corect sau chiar a ceea ce au crezut că este voia lui Dumnezeu, dar au făcut lucruri rele. Ce putem învăța din aceste evenimente tragice?

Luni, 29 mai

Vechea minciună a nemuririi

3. Ce aluzii la spiritism găsești în Apocalipsa 16:13,14 și 18:2,23?

Apocalipsa 16:13,14

13 Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, și din gura procului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște.

14 Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. –

Apocalipsa 18:2,23

2 El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte;

23 Lumina lămpii nu va mai lumina în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei – pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta

Expresii precum „locaș al dracilor” sau „duhuri de draci” ori „vrăjitorie” indică activitate demonică. Nu este de mirare că am fost avertizați că una dintre cele două mari rătăcirii ale zilelor din urmă va fi nemuri - rea sufletului (vezi Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 588).

Desigur, lucrul acesta este ușor de văzut astăzi. Chiar și în lumea creștină, ideea nemuririi sufletului este aproape o doctrină creștină principală. Mulți creștini cred că la moarte cei mântuiți se înalță în rai, iar cei pierduți coboară în iad. Cât de des, de exemplu, după moartea marelui evanghelist Billy Graham, am auzit: „Billy Graham este acum în siguranță în rai și în brațele iubitoare ale lui Isus” sau ceva asemănător? Acest tip de gândire este promovat tot timpul de la amvoane, în sălile de clasă și, mai ales, la înmormântări.

4. Citește *Eclesiastul 9:5; Iov 19:25-27; 1 Tesaloniceni 4:16-17 și Apocalipsa 14:13*. Ce învățături clare a oferit Dumnezeu poporului Său cu privire la viața de după moarte? În ce stă speranța noastră?

Eclesiastul 9:5

5 Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită.

Iov 19:25-27

25 Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

26 Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.

27 Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.

1 Tesaloniceni 4:16-17

16 Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

17 Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Apocalipsa 14:13

13 Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”

Unul dintre stâlpii de susținere ai amăgirii babiloniene este o falsă înțelegere asupra morții, care, având în centru ideea nemuririi sufletului, pregătește calea pentru influența amăgitoare a spiritismului. Dacă tu crezi că cei morți, într-un fel sau în altul, trăiesc și pot chiar să comunice cu noi, atunci cum poți să fii protejat de mulțimea rătăcirilor lui Satana? Dacă cineva despre care crezi că este mama sau copilul tău decedat ori o altă persoană dragă ți s-ar arăta brusc și ar începe să îți vorbească într-un fel cunoscut, cât de ușor ar fi să fii păcălit de simțurile tale? Lucrul acesta s-a întâmplat în trecut, se întâmplă în prezent și, cu siguranță, pe măsură ce ne apropiem de zilele din urmă, se va întâmpla din nou. Singura noastră protecție este să rămânem adânc înrădăcinați în ceea ce Biblia ne învață și să ne agățăm de adevărul biblic despre moarte – că este ca un somn, până la a doua venire a lui Isus.

Ce exemple de spiritism modern există în zilele noastre, în cultura românească? De ce ascultarea strictă de Cuvântul lui Dumnezeu este singura noastră scăpare?

Marți, 30 mai

Babilonul, centrul închinării la soare

Închinarea la soare era larg răspândită în Egipt, în Asiria, în Persia și, cu siguranță, în Babilon. În cartea sa *The Worship of Nature*, James G. Frazer face următoarea observație: „În Babilonia antică, soarele era venerat din vremuri străvechi” (volumul 1, p. 529). Poate pare surprinzător, dar uneori închinarea babiloniană la soare a influențat închinarea poporului lui Dumnezeu, în Vechiul Testament.

5. Ce au scris profeții despre influența venerării soarelui în Israel și în Iuda? (Ezechiel 8:16 și 2 Împărați 23:5,11; vezi și Romani 1:25)

Ezechiel 8:16

16 Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu spatele întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui spre răsărit.

2 Împărați 23:5,11

5 A izgonit pe preoții idolilor, puși de împărații lui Iuda să ardă tămâie pe înălțimi în cetățile lui Iuda și în împrejurimile Ierusalimului, și pe cei ce aduceau tămâie lui Baal, soarelui, lunii, zodiilor și întregii oștiri a cerurilor.

11 A îndepărtat de la intrarea Casei Domnului caili, pe care împărații lui Iuda îi închinaseră soarelui, lângă odaia dregătorului Netan-Melec, care locuia în mahala; și a ars în foc carele soarelui.

Romani 1:25

25 căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.

Profetul Ezechiel, contemporan cu Daniel, vorbește despre unii oameni din poporul lui Dumnezeu care se închinau soarelui, cu fața spre răsărit și cu spatele spre Templul lui Dumnezeu. În loc să I se închine Celui care a creat soarele, ei se închinau soarelui.

În Apocalipsa 17, Ioan descrie o perioadă când principiile Babilonului, inclusiv închinarea la soare, aveau să intre în biserica creștină, într-o epocă a compromisului. Convertirea întâmplătoare a lui Constantin, în prima parte a secolului al IV-lea, a fost un motiv de mare bucurie în Imperiul Roman. Constantin avea o afinitate puternică pentru închinarea la soare. Edward Gibbon, renumitul istoric, scrie: „Soarele era sărbătorit pretutindeni drept călăuzitorul și protectorul invincibil al lui Constantin” (*The History of the Decline and Fall of Roman Empire*, Londra: J.O.Robinson & Co, 1830, p. 12). În anul 321 d.Hr., Constantin a dat și prima „lege duminicală”. Acest edict susținea: „În venerabila zi a soarelui, magistrații și oamenii care locuiesc în orașe să se odihnească și toate atelierele să fie închise” (Edictul lui Constantin, 321 d.Hr.). Această lege nu îi forța pe toți supușii lui Constantin să păzească duminica, dar întărirea păzirea acesteia în mintea populației romane.

În secolele următoare, împărații și papii au continuat, prin decrete de stat și prin concilii bisericești, să instituie duminica drept singura zi de

închinare, așa cum este și astăzi, pentru majoritatea creștinilor. Ce exemplu grăitor al unui adevăr relevant: Chiar dacă majoritatea crede într-un anumit lucru și îl practică, nu înseamnă neapărat că lucrul acela este bun.

Privește în jur la cât de răspândită este închinarea de duminică în bisericile creștine. Ce învățăm despre cât de adânc pătrund înșelăciunile lui Satana? La fel ca în cazul teoriilor amăgitoare despre cei morți, care este singura ta ancoră sigură?

Miercuri, 31 mai

O chemare la credincioșie

Mesajul celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14 este: „A căzut, a căzut Babilonul.” În Apocalipsa 17, femeia identificată ca Babilonul spiritual, îmbrăcată în purpură și stacojiu, stă pe o fiară de culoare stacojie, trece potirul cu vin din mâna ei în mâinile celorlalți și îmbată lumea cu rătăcirile ei. Biserica și statul se unesc. Erezia primează. Demonii fac minuni pentru a-i înșela pe oameni. Lumea intră în conflictul final.

În același timp, poporul lui Dumnezeu este denigrat, ridiculizat, oprimat și persecutat, dar, în Hristos și prin puterea Duhului Sfânt, credincioșii rămân statornici în devotamentul lor. Toate puterile iadului și toate forțele răului nu pot să le distrugă loialitatea față de Hristos. Sunt în siguranță în El. El este „adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmii 46:1).

Dumnezeu își cheamă poporul de la sfârșitul timpului înapoi la credincioșia față de Cuvântul Lui. Isus S-a rugat: „Sfînțește-i prin adevărul Tău” (Ioan 17:17). Nu opiniile sau tradițiile omenești, ci adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este Steaua Polară care să ne călăuzească în această oră critică a istoriei pământului.

Iată o declarație remarcabilă a doctorului Edward T. Hiscox, autorul cărții *Standard Manual for Baptist Churches*. În 1893, el s-a adresat unui grup de sute de pastori baptiști și i-a șocat explicându-le cum a intrat duminica în biserica creștină:

„Ce păcat că [duminica] vine însemnată cu semnul păgânismului și creștinată cu numele zeului soare, apoi adoptată și sfințită de apostazia papală și lăsată ca moștenire sfântă protestantismului” (Edward Hiscox, la o conferință înaintea pastorilor din New York, 13 noiembrie 1893).

6. Citește Ezechiel 20:1-20. Care este esența mesajului profetic și cum se potrivește Sabatul în această chemare la credincioșie?

Ezechiel 20:1-20

- 1 În al șaptelea an, în ziua a zecea a lunii a cincea, unii din bătrânii lui Israel au venit la mine să întrebe pe Domnul și au șezut jos înaintea mea.
- 2 Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
- 3 „Fiul omului, vorbește bătrânilor lui Israel și spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Să Mă întrebați ați venit? Pe viața Mea, că nu Mă voi lăsa să fiu întrebare de voi, zice Domnul Dumnezeu.”
- 4 Vrei să-i judeci, fiul omului? Dacă vrei să-i judeci, pune-le înainte urâciunile părinților lor!
- 5 Spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacov și M-am arătat lor în țara Egiptului; Mi-am ridicat mâna spre ei și am zis: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru!”
- 6 În ziua aceea, Mi-am ridicat mâna spre ei ca să-i duc din țara Egiptului într-o țară pe care o căutasem pentru ei, țară în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă dintre toate țările.
- 7 Atunci le-am zis: „Lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile și nu vă spurcați cu idolii Egiptului! Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru!”
- 8 Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și n-au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile și n-au părăsit idolii Egiptului. Atunci am pus de gând să-Mi vărs mânia peste ei, să-Mi sleiesc mânia împotriva lor, în mijlocul țării Egiptului.
- 9 Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor printre care se aflau și în fața cărora Mă arătasem lor ca să-i scot din țara Egiptului.
- 10 Și i-am scos astfel din țara Egiptului, și i-am dus în pustiu.
- 11 Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul ca să trăiască prin ele.
- 12 Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc.
- 13 Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustiu. N-au urmat legile Mele, ci au lepădat poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul ca să trăiască prin ele, și Mi-au pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele. Atunci am avut de gând să-Mi vărs mânia peste ei în pustiu, ca să-i nimicesc.
- 14 Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor în fața cărora îi scosesem din Egipt.

- 15 Chiar și în pustiu Mi-am ridicat mâna spre ei și le-am jurat că nu-i voi duce în țara pe care le-o hotărâsem, țară în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă din toate țările;
- 16 și aceasta pentru că au lepădat poruncile Mele și n-au urmat legile Mele și pentru că au pângărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor.
- 17 Dar M-am uitat cu milă la ei, nu i-am nimic și nu i-am stârpit în pustiu.
- 18 Atunci am zis fiilor lor în pustiu: „Nu vă luați după rânduielele părinților voștri, nu țineți obiceiurile lor și nu vă spurcați cu idoli lor!”
- 19 Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru; umblați întocmai după rânduielele Mele, păziți poruncile Mele și împliniți-le.
- 20 Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru!”

Ezechiel 20 este un apel stăruitor ca Israel să se întoarcă de la practicile păgâne și să se închine Creatorului, în locul dumnezeilor lui falși – în acest caz, „idoli Egiptului”. În întreita solie îngerească, Dumnezeu face un apel asemănător de a ne închina Creatorului pentru că „a căzut Babilonul”. Și, după cum știm, Sabatul și păzirea acestuia cu credincioșie vor juca un rol important în evenimentele ultimelor zile.

Ce lecții extragem din ceea ce este scris în Ezechiel 20:1-20? (Vezi și 1 Corinteni 10:11.)

1 Corinteni 10:11

11 Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Joi, 1 iunie

Har pentru ascultare

Femeia îmbrăcată în purpură și stacojiu, care stă pe o fiară de culoare stacojie, și-a dat potirul cu vin din mână în mână, iar lumea s-a îmbătat de doctrinele false ale Babilonului. Vorbind despre „vinul Babilonului”, Ellen G. White face următorul comentariu clar: „Ce este vinul acela? Doctrinele ei false. A dat lumii Sabatul cel fals, în locul Sabatului poruncii a patra, și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o Evei în Eden – nemurirea naturală a sufletului” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 6 decembrie 1892). Aceste învățături eronate au înșelat milioane de oameni. Drept rezultat, Dumnezeu adresează poporului Său, înrădăcinat încă în rătăcire, un ultim apel, în zilele din urmă.

7. Citește Apocalipsa 18:4,5. Care este apelul lui Dumnezeu pentru mulțimile care se află încă în organizațiile religioase apostate?

Apocalipsa 18:4,5

4 Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!

5 Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

După cum am văzut deja (dar merită repetat), mulți oameni din poporul lui Dumnezeu încă fac parte din organizații religioase care au compromis învățăturile biblice. Ei nu înțeleg adevărurile Scripturii. Apelul iubitor al lui Dumnezeu este unul direct: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4).

8. Compară 1 Ioan 3:4 cu Romani 14:23. Cum definește Biblia păcatul? Cum se armonizează între ele aceste pasaje biblice?

1 Ioan 3:4

Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.

Romani 14:23

23 Dar cine se îndoiește și mănâncă este osândit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare e păcat.

Păcatul este nesocotirea Legii lui Dumnezeu. Cineva poate asculta de Lege numai prin credința în puterea lui Hristos cel înviat. Noi suntem ființe umane slabe, firave, nesigure și păcătoase. Prin credință, atunci când Îl acceptăm pe Hristos, harul Lui plătește pentru păcatele noastre și ne întărește prezentul. El ne dă „harul și apostolia” pentru ascultare (Romani 1:5). Apelul Cerului pentru poporul Lui din bisericile care nu respectă Legea lui Dumnezeu este să iasă din ele prin credință. Apelul Lui pentru adventiștii din bisericile care păzesc Sabatul este să lepede toate încercările omenești egocentrice de a fi ascultători și să trăiască o viață duhovnicească prin credința în harul lui Hristos. Și, așa cum credințioșii lui Israel față de Lege (Deuteronomul 4:6) avea să fie un martor pentru lume, și credințioșii noastră față de ea poate să fie un martor care să-i călăuzească pe oameni afară din Babilon.

Un gând de încheiere

„«Babilonul cel mare» este numele prin care Inspirația face referire la întreita uniune religioasă alcătuită din papalitate, protestantismul apostat și spiritism. [...]

Termenul «Babilon» face referire la organizații și la liderii lor, nu neapărat la membrii acestora. Aceștia din urmă sunt numiți «ape mari» (Apocalipsa 17:1,15)” (*Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, pp. 851, 852).

„Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima creează condițiile propice spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 588).

Spiritele morților jucau un rol important în religia babiloniană. Babilonienii aveau o credință puternică în doctrina nemuririi sufletului. Credeau că la moarte sufletul intra în lumea spiritelor. Conceptul nemuririi sufletului este străin de învățăturile Scripturii. „Credința că sufletul își continuă existența după dezintegrarea trupului nu este [...] exprimată clar nicăieri în Sfânta Scriptură. [...] Credința în nemurirea sufletului a ajuns la evrei prin legăturile cu gândirea greacă, în special prin filozofia lui Platon, principalul ei reprezentant, care a fost condus la aceasta prin misterele orfice și eleusiene, în care perspectiva babiloniană și cea egipteană se amestecau într-un mod ciudat” (Kaufmann Kohler, *The Jewish Encyclopedia*, „Immortality of the Soul”, 1906).

Studiu zilnic

Biblia: Psalmii 15 – 21;

Ce anume era toată plăcerea lui David?

De a cui cale se ferea David?

Cine-i dă înțelepciune celui neștiutor?

Pe ce ne bazuim noi?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 22 (în continuare, până la „Rugăciunea pentru vindecare miraculoasă...”).

Ce trebuie să li se explice celor care se roagă pentru restabilirea sănătății?